

Είμαι κτηνοτρόφος στα κτήματα του Ξενοκλή. Δύσκολη δουλειά, αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς γιατί είμαι δούλος. Η δουλειά μου είναι να βόσκω τα πρόβατα – ευτυχώς δεν μου ανατέθηκαν οι ταύροι, που είναι πιο άγριοι. Οι στάνες είναι πάντα καθαρές γιατί υπάρχουν πολλοί δούλοι να τις περιποιούνται – είναι πλούσιος ο κύριός μου. Με αυτόν τον πλούτο του μας τρέφει και καλά. Γενικά είμαι ευγνώμων στους θεούς για αυτόν τον αφέντη που με έσωσε από τον πόλεμο όταν ήμουν παιδί και μου προσφέρει τα απαραίτητα.

Χ. Κ.

Ωκεανός : Φαντάζομαι να βρίσκομαι στην εξωτερική ζώνη, εκεί που πήρε το όνομα της από τον Τιτάνα Ωκεανό, τον πιο ισχυρό από όλους τους 12 Τιτάνες. Θα κολυμπάω στο γαλήνιο ωκεανό, όταν τα νερά θα τα ζεσταίνει ο Ήλιος και η ασπίδα του Αχιλλέα θα βρίσκεται στη θέση της χωρίς να έχει χυθεί αίμα πάνω της. Όταν όμως η ασπίδα αυτή βρίσκεται στη συμπλοκή της μάχης τότε τα κύματα θα έχουν αγριέψει και θα είναι βαμμένα στο αίμα των εχθρών του Αχιλλέα, πνίγοντας εμένα και παίρνοντάς με στον πάτο του άγνωστου Ωκεανού, όπου ο τρόμος και η απόγνωση θα με καταβάλουν.

Ν. Π.

Ιλιάδα Ραψωδία Σ

Ο Ήφαιστος είχε καλέσει έξι κοπέλες, μαζί τους και εγώ, για να πάρουμε μέρος σε μια διακοσμητική ζώνη της ασπίδας που έφτιαχνε για τον Αχιλλέα. Με αντάλλαγμα να μας δώσει, στην κάθε μία, ένα μπουκαλάκι που είχε μέσα ένα μυστικό ομορφιάς από την θεά Αφροδίτη. Έτσι λοιπόν διαλέξαμε από μία ζώνη. Εγώ διάλεξα τη σκηνή του χορού. Στην σκηνή του χορού χόρευαν αγόρια και όμορφα κορίτσια πιασμένα χέρι χέρι. Οι κοπέλες φορούσαν λινά φορέματα και στεφάνια στο κεφάλι ενώ τα παλικάρια χιτώνες από καλό ύφασμα, που γυάλιζαν, και είχαν κρεμασμένα στη μέση τους χρυσά μαχαίρια. Εγώ καθόμουν σε ένα σκαλάκι και παρακολουθούσα τους χορευτές. Ξαφνικά ένα χέρι με άρπαξε και με έβαλε στον χορό. Ήταν ένα μελαμψό αγόρι με σγουρά μαλλιά και στα μάτια του καθρεπτιζόταν η φωτιά της γιορτής. Τη μια στιγμή χορεύαμε κυκλικά και την άλλη στιγμή σε δύο σειρές. Υπήρχε πολύς κόσμος που μας έβλεπε και διασκέδαζε ενώ ο τραγουδιστής ήταν στο πλάι και έπαιζε κιθάρα. Δύο χορευτές πήγαν στη μέση, δίπλα στη φωτιά. Άρχισαν να κάνουν φιγούρες. Το γλέντι συνεχίστηκε έτσι, ώσπου γύρω μου όλα χάθηκαν. Βρισκόμουν πάλι στο εργαστήριο του Ήφαιστου. Μου έδωσε το μπουκαλάκι μου και έφυγα. Μακάρι να υπήρχε στα αλήθεια αυτό το αγόρι...

Κ. Θ.